

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Органъ на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСЪТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Годишенъ абонаментъ 20 лв. предплатени.
Одгъленъ брой струва 1 левъ.

ИЗЛИЗА 2 ПЪТИ МЕСЕЧНО

За обявления се плаща по споразумение

Протоиерей П. Икономовъ

Побратимяване на народитъ чрезъ църквата

една отъ голѣмитъ прѣчки, които
ща християнството, когато се пред-
ва предъ свѣта, за да пледира, под-
чае и утвърди висотата на прин-
ципъ си, както и ефикасността на
методитъ си, е липсата на единст-
во между християнскитъ църкви и го-
лѣмото имъ раздробление. Разни ка-
толици и протестантски мисии се
въртятъ неканени отъ никого всрѣдъ
други християнски народи и безобраз-
нчатъ и се гаврятъ съ вѣрата на тия,
ко сж имъ дали гостопримство и
братскій смѣтка за елементарно
приличие и благовъзпитаностъ. На
ово разпъватъ нашия Христосъ, а
еличатъ тѣхния. Хулятъ нашата цър-
ва и нашето духовенство, а хвалятъ
нѣго и пр... Да не поменаваме и
а сектантитъ, тия блудни синове-орж-
на на чуждитъ религиозни интерна-
ционали, гангрена всрѣдъ духовния
и националенъ животъ. Ние ги са-
съжеляваме, че не се вразумяватъ
се върнатъ тамъ, отъ гдето сж из-
шли.

Колчемъ пѣти християнскитъ пред-
ставители се обръщатъ къмъ другитъ
двѣ-трети нехристияни по земното къл-
бо за да имъ благовестятъ мира и лю-
бовта донесени отъ Исуса Христа, тѣ
винаги сж ги посрѣщали съ недовѣ-
рие, дори съ насмѣшка, защото тѣмъ
нѣма любовъ нѣма между разнитъ
християнски църкви.

Много пѣти сѣмъ чувалъ призивъ:
християнскитъ църкви не могатъ да се
борятъ за мира, защото той не се на-
мира между тѣхъ нѣщо по-вече, тѣ
дори поддържали враждата между на-
родитъ.

Следъ европейската война имаше за-
лепени афиши изъ парижкитъ улици:
„Опуска голѣма и парична награда
се даде на оня, които напише най-ху-
бавото съчинение за: „винозность-
та на католицитъ въ голѣмата
война“. Нито тогава, нито сега
католическата, протестантската, па и
анти-католическата църкви не сториха
нѣщо за избѣгване на войната, макаръ
че можеха да сторятъ това. Нахално
и предизвикателно се държахъ тогава
и днесъ тѣ, особено спрѣмо насъ. Нѣ-
кой отъ тѣхъ се задоволиха да по-
влияятъ само непосредствено върху
международнитъ отношения — по-от-
ношение смекчаване режима на пле-
нитъ.

Нека признаемъ, че религията е сабя
съ две острия, тя може да обедини
народи и индивиди, но може и про-
пасти да ископае помежду имъ и да
издигне китайски стени на границитъ
на вѣроизповѣданията имъ.

Изхождайки отъ чувството на отго-
ворностъ предъ Бога и свѣта — за тая
липса на християнска любовъ и соли-
дарностъ между тия, които изповѣд-
ватъ Христа и отъ съзнанието, че не-
вѣрието, болшеизма, масонството и
пр. се повдигатъ и застрашаватъ
свѣта — се роди на 2 Августъ 1941 год.
въ гр. Констанца (Германия) първото
сдружение за побратимяване на на-
родитъ чрезъ църквитъ. Основателитъ
на това сдружение бѣха група амери-
канци и англичани, баци
въ сегашнитъ империалисти-войнолюб-
ци, които хвърлиха свѣта въ сегаш-
ната страшна война.

Следъ европейската война, този
съюзъ намѣри съмишленици нався-
къде — дори и у насъ, съ изключе-
ние на Русия.

Този съюзъ се субсидира отъ фондъ,
основанъ отъ Andrew Carnegie, съ целъ
да работи за побратимяване на на-
родитъ чрезъ църквата.

Мирътъ между народитъ, бидейки
единъ отъ най-голѣмитъ християнски
идеали, църквитъ сж длъжни да из-
ползуватъ влиянието си върху пра-
вителствата, парламентитъ, обществен-
ното мнение и пр.

Така ли постѣпиха американцитъ —
протестанти — къмъ Кентерберийскитъ
архиепископъ, които все още продъл-
жава да рони крокодилски сълзи за
победата на болшеизма?

Да поменемъ ли и за поведението

на гръцката патриаршия спрѣмо насъ
— на паметнитъ конференции въ Си-
най, Нови-Садъ, София. Но това ще
сторя други пѣти.

Попитайте нашитъ делегати, които
доста се натиснаха, па и доста дари
похарчиха, гдето имъ е съюзъ? Защо не
се обажда този съюзъ? Каква дей-
ностъ е развилъ досега и каква про-
дължава да развива? Или се свиха
знамената за по-благоприятни дни?
Презъ мирно време всѣки може да го-
вори за побратимяване, за христия-
нски любовъ, солидарностъ и пр.

Гдето сж джигановци и джонъ Мбон-
ци и сие, които сваляха звезди презъ
време на конференцитъ? Защо не
дигнатъ сега гласъ противъ насилни-
та и кръвожадността на Рузвелта,
Черчила и Сталина?

Гдето сж горделивитъ и нахални като-
лици? Гдето сж многостранитъ протес-
танти и „благороднитъ“ англичани?
Защо не дигнатъ и тѣ гласъ на про-
тестъ?

Единитъ отъ седмици вече луватъ,
че нови католически владии-агитато-
ри сж дошли въ България, а другитъ
шумно разгласятъ своитъ беседи и
проповѣди въ мѣстечка и онеправда-
на България, осакатена отъ Великитъ
„миротворци“ католици, протестанти и
англичани, които отъ години мира не
ни даватъ, та дори и сега, когато пра-
витъ върховни усилия за своето на-
ционално и вѣрско обединение.

Българино, сърдечно, искрено и все-
преданно обичай България и родна-
та си църква!

Обичай народа си и неговата вѣра
и презри всички международни ре-
лигиозни джонгльори — вѣщи, обѣче-
ни въ овчи кожи, и се пази отъ тѣх-
нитъ поплъзновения!

Новооткрити стенописи отъ XVII в.

въ с. Мала-църква, самоковско.

Въ последното заседание на Бъл-
гарския археологически институтъ г.
проф. Василь Захариевъ, директоръ
на Художествената академия е до-
кладвалъ за новооткрити, неизве-
стни до сега стенописи въ с. Мала-
църква, самоковско.

Село Мала-църква е едно отъ
старитъ рударски и мадански
заселища, възникнали презъ XVI и
XVII в. изъ Искроветъ, по прито-
читъ леви и черни Искъръ, на мѣс-
та на по-стари мадани-самокови.
Споредъ стари документи, тогава
изъ искроветъ сж били заселени и
рудари и мадани, доведени отъ
собственицитъ на маданитъ изъ
седмоградско и маджарско.

Въ старатъ църква на с. Мала-
църква „Св. Равноапостоли Петъръ
и Павелъ“, подъ неотдавна опада-
ла мазилка на свода, се показали
неизвестни до сега изображения.
Следъ като проф. В. Захариевъ от-
крилъ голѣма частъ отъ повреден-
ата и напукана мазилка, на зени-
та на свода се открили ценни сте-
нописи: два голѣми кръгли меда-
лиони съ изображения на Исуса
Христосъ, вседержителъ и великого
совета Арахангелъ, заобиколени съ
евангелиститъ и шестокрили сера-
фими. Отъ двѣтъ страни на тѣзи
медалиони по продължение на сво-
да, се открили два поясни образа
на пророцитъ Давидъ, Моисей, Ава-
кумъ, Езикеилъ и Гедеонъ.

Християнство, национализъмъ и космополитизъмъ

Въ обикновения политически жи-
вотъ, та дори въ социалъ-полити-
ческата мисль национализъмътъ и
космополитизъмътъ бележатъ край-
нитъ, противоположни полюси. На-
ционализъмътъ и космополити-
змътъ се взаимно изключватъ. Тѣ
сж неумѣстими въ едно съзнание.
Така учатъ мнозина и така чув-
ствуватъ не малцина. Християни-
нътъ трѣбва да си изясни тѣзи две
социалъ-политически направления
въ живота, за да може да застане
на едно здраво становище, оправда-
но отъ неговата вѣра.

Известно е на всѣки християнинъ,
че сжщността на християнството е
формулирана въ заповѣдта на Исуса
Христа — „Възлюби Господа твоя
Богъ отъ всичкото си сърдце, съ
всичката си душа и съ всичкия си
разумъ... и ближния както себе
си.“ (Мат. гл. 22. 37—39). Значи лю-
бовта къмъ човѣка, осветена, обла-
городена и подсилена отъ подхожда-
щата я любовъ къмъ Бога е основ-
ната сжщностъ на християнството.
Излизайки отъ това разбиране на
християнството, ние ще трѣбва да
опредѣлимъ отношенията си както
къмъ национализма, така и спрѣмо
космополитизма. За да бжде наше-
то становище правилно и ясно, ние
ще трѣбва да опредѣлимъ, макаръ
и накратко, сжщността на тѣзи
две социалъ-политически учения.

Какво въ сжщностъ представлява
национализъмътъ, ако не любовъ
къмъ нацията, взета като истори-
ческа единица, особена група отъ
люде съ еднаква историческа сдѣба,
близо кръвно родство, еднакъвъ
езикъ, нрави, обичай и вѣра? Тѣй
приближително разбира отечеството
и национализма и Бланкъ, ко-
гато казва: „та (нацията) е общест-
вото на гражданитъ, които съеди-
нени по братски чувства и взаимни
нужди, правятъ съ своитъ частни си-
ли една обща сила, която отъ своя
страна, върху всѣки отъ тѣхъ дей-
ствува по единъ отѣчески начинъ,
запазващо и облагородително. Въ
отечеството гражданитъ образуватъ
една фамилия съ нѣжна привърза-
ностъ. Тукъ любовта къмъ ближ-
ния се разпростира надъ цѣлия на-
родъ. И така национализъмътъ е
осъществяването на Христовата за-
повѣдъ за любовъ къмъ ближния,
предимно въ границитъ на нацията.
„Космополитизъмътъ пъкъ не при-
знава границитъ на нациитъ и про-
повѣдва любовъ къмъ цѣлото оте-
чеството и нацията съ свѣта и чо-
вѣчеството. Следователно космопо-
литизъмътъ е единъ напѣнъ за цѣ-
лостно и безгранично осъществя-
ване на Христовата повѣдъ за лю-
бовъ къмъ ближния. Само поради
това че и национализъмътъ и ко-
смополитизъмътъ се стремятъ да осъ-
ществяватъ една и сжща божестве-
на заповѣдъ, наблюдаваме обстоя-
телството, че и единиятъ и другиятъ
търсятъ и намиратъ оправданието
си въ християнството. Но ако тѣ
осъществяватъ една и сжща запо-
вѣдъ, защо тогава ги противопос-
тавятъ и дори привърженицитъ имъ
сж въ постоянна взаимна борба?

Християнинътъ е поставенъ предъ
едно особено и деликатно положе-
ние да избира или да синтезира въ
единъ християнски мирогледъ тѣзи
погрѣшно и фатално противопос-
тавени направления въ социалъ по-
литическия животъ.

Отъ историята и отъ настоящето
ние можемъ да отгледимъ заклю-
чение, че национализъмътъ и ко-
смополитизъмътъ сж противопоставя-
ни отъ хора, които сж ги чувству-
вали и разбирали извратено. Хри-
стиянинътъ ще трѣбва да опредѣли
своето отношение; както къмъ из-
вратенитъ схващания на национали-
зма и космополитизма, така сжщо и
спрѣмо истинското имъ разбиране
и сжщностъ.

Не можемъ отъ християнско гле-
дище да оправдаемъ нито шовиниз-
ма, който въ името на любовта
къмъ нацията зове къмъ умраза
спрѣмо другитъ народи, нито импе-
риализма, който въ името на сжща-
та любовъ, отнема или желае да от-
неме възможността на другитъ на-
роди да живѣятъ и се развиватъ сво-
оодно. Както единиятъ, така и дру-
гиятъ не сж истинския национали-
змъ, а само негово извратяване.
Истинския национализъмъ, изразенъ
въ жертвена любовъ къмъ нацията
и съобразенъ съ нея животъ и дей-
ностъ не е нищо друго, освенъ осъ-
ществяване на християнството въ
живота. Любовта къмъ нацията не
води естествено до умраза къмъ
другитъ народи. Само извращение-
то на тази любовъ води до такова
чувство. Истинскитъ национализъмъ
не отрича любовта къмъ човѣчест-
вото, както и истинската любовъ
къмъ човѣчеството не само че не
отрича, но необходимо предполага
любовта къмъ нацията. И много
правилно говори Л. Бланкъ когато
твърди: „Национализъмътъ и ко-
смополитизъмътъ когато не се жерт-
вуватъ единъ за другъ сж съвър-
шенно примирими. Космополити-
змътъ въ такъвъ случай не е про-
тивенъ на национализма, тѣй като
и този последниятъ не е противенъ
на отношенията къмъ семейството.
Любовта, която имаме къмъ оте-
чеството си, не ни пречи да обича-
ме децата си. Сжщо тѣй и любов-
та ни къмъ човѣчеството не ни пре-
чи да обичаме отечеството си.“

Тѣй че отъ християнско гледище
както национализма, така и космо-
политизма въ истинската имъ сжщ-
ностъ, тѣй както ги разгледахме, сж
оправдани, но всѣкога, когато тѣ не
се противопоставятъ, а когато се раз-
гледжатъ като различни стадии въ
развитието на християнската любовъ
къмъ ближния. Нѣма по-неестест-
вено отъ това да каже нѣкой, че
обича повече, да предположимъ ки-
тайцитъ, които не познава, чийто
животъ едва ли знае и то само по
книга, съ които го не свързва ед-
наква историческа сдѣба, езикъ
крѣвна близостъ, обичай, нрави и вѣ-
ра, отколкото собствената си народ-
ностъ, и отъ която той е едно, както
физическо, така сжщо и духовно из-
лъчване и съ която той е свър-
(следва на 6 стр.)

Единъ актуален въпросъ

Издадениятъ указъ отъ императоръ Теодосий Великий презъ 380 година, целящъ унищожаването на арианската ересь и други религиозни секти и заблуди, които застрашавали добрия вътрешен редъ на римската империя и то тъкмо тогава, когато варваритъ отъ всички страни сж нападали и нанасяли смъртноостни удари, гласи:

„Желаемъ, казва Теодосий, щото всички народи отъ империята, която наше смирение управлява, да следватъ (изповѣдватъ) религията, която св. Ап. Петъръ е проповѣдвалъ на римлянитъ и е била изповѣдана отъ Папа Дамаскъ и Петъръ Александрийски.

Тая апостолска и евангелска вѣра ни учи да вѣрваме въ единъ Богъ и св. Троица—Отецъ, Синъ и св. Духъ. Троица единосъщна и нераздѣлна. Следователно, заповѣдаме тия що изповѣдватъ тая вѣра да се наричатъ християни, а другитъ като невежи, да се наричатъ еретици и да бждатъ изобличавани, до като се вразумятъ и Богъ ги просвѣти или въдохнови императоритъ да ги поставятъ на мѣстата имъ.“

За да разберемъ що е означавало за тогавашната римска държава това държание на императора и какъвъ е билъ резултатътъ отъ тоя указъ, азъ ще превода мнението на великия историкъ Леон Ното, които между другото казва: „Когато въ 395 г. Теодосий умрѣлъ, следъ като бѣ раздѣлил империята си между двамата си сина, източната частъ на Аркадий, а западната на Хонорий, единъ решителенъ резултатъ бѣ постигнатъ: окончателното и безвъзвратно пропадане на езичество, нѣщо, което осигури затвърдяването и окончателната победа на православното християнство.

И така, при тогавашнитъ смѣтни времена, безпощадната мѣрка на Теодоси, спаси императора и правителството.

Днесъ сжщитѣ опасности не дебнатъ ли страната ни и християнския свѣтъ? Какво сж болшевизма, юдомасонството и сектитъ?

Германцитъ и съюзницитъ имъ се справятъ съ първата и най-страшна опасностъ за християнска и културна Европа; съ другитъ обаче кой ще се справи? Тѣ продължаватъ да

вилнеятъ, макаръ и прикрито и нанасятъ страшни поражения въ душата на българина.

Тия дни дойде при мене единъ работникъ и съ сълзи на очи ми разправи следното: „Държавата регламентира труда, осигури насъ, работницитъ, да си имаме работа и всѣки въ своя браншъ да работи, съ огледъ на общитѣ държавни интереси.

Стегнахме редоветъ си и всичко върви, кажи-речи, като по часовникъ. Ние сме доволни, че имаме работа, и нѣма партизанщина, която да ни трови душата. Защо обаче се оставятъ сектантитъ да сгаврятъ съ праотеческата ни вѣра, като ни угорчаватъ и духовно разпъкватъ?

Отсъствувахъ отъ дома си за известно време. Една сектантка се промъкнала у дома, объркала жума на жена ми, изкривила душата ѝ, и сега неможемъ да я разберемъ. Когато я търсишъ, тя е на събрание при пастора, изоставила домъ, деца мжжъ... не харесва православната вѣра. Повтаря като папалъ думи, чути отъ „братъ“, отъ пасторъ и пр. Да е много учена, не е свършила едва прогимназия. Азъ чета и смѣтамъ по-добре отъ нея. Не мога да излѣза на глава съ нея, не мога да я укротя. Всички били лоши. Само тѣ сж били добри, милостиви и набожни... Събраната покъщнина отъ години, съ икономии и трудъ, я разпилява. Съветъ искамъ какво да правя? Пречи ми на работата. Мисля, че не е този единственъ случай.

Много сектанти се навѣдиха въ страната ни и постоянно съ нахалството си безпокоятъ домакинитъ ни. Безнаказано клеветятъ духовенството, църквата, държавата и по този начинъ разкъсватъ духовното ни единство и внушаватъ съмнение въ всичко здраво, народно, църковно, българско.

Всички тѣ, взети вкупомъ, за днешната държава и общество, сж това, що нѣкога арманитъ въ IV в. бѣха за римската империя. Среца ме ги навѣкжде, по села и градове, особено изъ крайнитѣ квартали между добритъ и простички български християнки: хвърлятъ листчета изъ дворищата.

П Ж Т Ъ

Въ прозореца едва виделината
почука съ бѣли, восъчни ржче
и сепнахъ се отъ сънь, че равнината
ме чака днесъ съ разтворено сърдце!

Потеглихъ азъ на пжтъ... Тупти сърдцето!
Сега съмъ срѣдъ безкрайна равнина,
тукъ утреникътъ плиска дѣхъ въ лицето
отъ миризлива, полска ведрина.

А пжтътъ се провира като саредель,
мотае ме презъ люшиати жита;
и слънцето усмихнато ме гледа,
изхвъркнало високо надъ степята.

Кжде сж тукъ селата спотаени?
Не виждамъ сгради, пушекъ на куминъ.
Въ целувка трѣпнеща далечъ предъ мене
се сливатъ нивитъ и свода синъ.

Кога се мѣрнатъ нѣкжде дървета
като оазисъ — има село тамъ.
И азъ вървя помежду две морета —
небето и степята — печално самъ...

Тѣй дълъгъ тоя пжтъ е, че не зная
кога ще се завърши и кжде?
Но искамъ все на северъ, чакъ до края
на тая плодна степъ да изведе...

Константинъ Гиндезъ

Ето една голѣма опасностъ, която ни дебне.

Св. ап. Павелъ казва на християнитъ отъ Коринтъ, че евангелието което той проповѣдвалъ, било спасително, при условие „ако го държитъ — казва той — тѣй както азъ съмъ Ви го благовестилъ“. Съ други думи: не слушайте самозванитъ и малокултурни сектанти — чуждата пропаганда — народни и духовни врагове, а само ония призвани, които носятъ отговорността и съ всестранната си подготовка сж сигурна гаранция за истината.

Вихрушкитъ вдигатъ въ въздуха праха и нечистотията, но умния човѣкъ знае какъ да ги заобикаля. Сега, когато вѣтроветъ сж толкова силни, нека внимаваме и бждемъ будни и по мѣстата си. На враговетъ, които искатъ да тровятъ душитъ ни и свиватъ гнѣзда всрѣдъ насъ да имъ посочимъ границата.

Petronius

Бести отъ гр. Добричъ:

I

На 13 т. м. се свика общогражданско събрание и се уреди комитетъ за

въздигане паметникъ на легендарния генералъ Иванъ Колевъ, който съхвърковатитъ си кавалерийски полкове нанесе смъртенъ ударъ на врага по добруджанскитѣ полета презъ 1916 година. Всѣки родолюбивъ българинъ трѣбва да подпомогне комитетъ въ изграждане паметника за увѣковчаване паметята на този прославенъ български войнъ.

II

Въ военнитѣ гробища, северно отъ гр. Добричъ, почиватъ въ своя блаженъ сънь около 16000 знайни и незнайни български и чужди войници, загинали въ полето на честта по добруджанската ширъ. Презъ първата свѣтовна война, Въ деня на голѣмата Архангеловска задушница къмъ 11 часа преди обѣдъ се отслужи панихида отъ духовенството начело съ Архиепископъ на мѣстникъ свещеникъ Стефанъ п. Йордановъ. Следъ панихидата произнесе прочувствена речъ началника на гарнизона г. полковникъ Добревъ, който изтъкна безсмъртния и великъ подвигъ на падналитѣ герои. Гробоветъ на героитъ бѣха окичени съ вѣнци и цвѣта, донесени отъ учащитъ се. Следъ панихидата образува се траурно шествие, начело съ всички официални лица, което мина по главната улица на Добричъ и се спрѣ на площадъ „Свобода“.

Любомиръ Бобевски

Вѣрата въ Божиата майка

го спаси

Късна есенъ.

И последнитъ листенца, останали по клонитъ, пожълтѣха.

И тѣхъ сланата не пощади. И тѣ, като своитѣ братчета, отлетѣха отъ хубавитѣ клончета.

Лютъ вѣтъръ поде на леденитъ си крила тия златожълти листенца и ги отнесе въ необятната ширъ.

Тревичкитъ и цвѣтята сж се простили съ божия свѣтъ.

Пѣсенята на рѣчичката е тъжна. Небето е мрачно. Челото му е прибулено отъ облаци.

Въ домътъ на чичо Обрешко е тъжно и тягостно.

Момченцето му е на легло. Майката е загрижена. Болестъ невѣрна свали детето на постеля и въ три седмици го свърна въ мощи—кожа и кости.

— Кажи на мама, какво ти е? — попита презъ сълзи майката.

— Нищо не ми е.— изстина момченцето. — Скоро ще стана и ще припкамъ. Ще припкамъ изъ кжчи, по двора, по улицата, по полето... Безъ отиди и насита ще припкамъ...

Негославъ се вгледа въ майка си.

— Като че не си добре? — Зная! Мжка ти е, че съмъ тжженъ, нерадостенъ.

Стрина Нена си извърна лицето

и изтри търкулналата се сълза по блѣдото си лице. И въздѣхна.

— Мамо... Ти плачешъ!... Не гнѣви Бога... Утре е голѣмъ празникъ и Богъ иска майкитъ да сж весели.

— Утре е Въведение Богородично, миличко...

— Учителътъ ни каза, че тоя великъ и святъ день е день не майкитъ. Тоя день децата трѣбва да молятъ Пречистата Божия Майка да прати здраве и животъ на тѣхнитѣ майки...

— Искамъ, дете, вмѣсто тебъ, азъ да съмъ болна...

— Не, мамо! Ти се измжчвашъ повече отъ менъ. Виждамъ, какъ страдашъ, какъ въ безсъние нижешъ дни и ноци надъ главата ми. Влѣзе чичо Обрешко.

Приближи до леглото. Сложи ржка на Негославчето чело. Впи погледъ въ очикитъ му.

А Негославчо зачурулика:

— Купи ли ми оная книжка, съ хубавитѣ приказки и картинки, дето приказвахме?

— Купихъ я. Когато се навдигнешъ, ще ти я дамъ. Сега лежи и почивай!

— Дай да я видя, татко!

Бащата бръкна въ вътрешния джебъ на палтото си и извади една

подавързана книжка съ пѣстри корици.

— Ето я!

Негославъ прочете заглавието: „Златнитъ сънища на царския синъ“. Утре ще я прегледамъ и прочета. Сега я дигни.

Чичо Обрешко попита жена си: — Идва ли докторъ?

— Идва. Намѣри, че огъня не е намалѣлъ. а сърдцето още бие слабо...

— И друго...

— Опастността е минала...

— Слава Богу! — отвърна той и въздѣхна облѣкчително.

Бащата помилва малкия по бузичкитъ и го попита:

— Можешъ ли да ставашъ? Яде ли ти се?

— Ако се насиля, ще стана... И ще ходя... Да се опитамъ ли?

— Не! — казаха едновременно бащата и майката и го спрѣха.

— Не ми идва и на умъ за храна. Пие ми се. Много ми се пие. Страшно съмъ жаденъ...

— Имашъ огънь, за това. Сега — спокойствие и здрава храна.

4 декемврий.

День славенъ и великъ.

День пълненъ съ красота, съ нѣжна майчина любовъ и съ чистота небесна.

На тоя день децата сж озарени съ сиянието на слънцето, тѣхнитѣ мили и кротки личица сж усмихнати, тѣхнитѣ гальовни очички сж радостни, а сърдцата имъ туптятъ

въ гърдитъ отъ щастие.

Въ стройни редици тѣ отиватъ въ храма на Господа Бога, да Му въздадатъ благодарностъ и да Го помолятъ да бди надъ тѣхнитѣ майки и бащи. Съ молитва, отронена отъ тѣхнитѣ устни, предъ престола на Всевишния, съ скръстени ржчички и съ погледъ въ Разпятието сж въ храма и молятъ Христа Спасителя, да дари здраве на тѣхнитѣ родители и учители, които полагатъ грижа и трудъ за препитанието и възпитанието имъ. Дечицата чествуватъ въведението на Божиата Майка въ дома на Господа, Комуто била обречена да служи. И тѣхния погледъ се спира върху образа на Исуса като Дете, въ ржцетъ на пресветата Му и преблагословена майка.

Отецъ Никодимъ, уменъ и сладкоречивъ духовникъ, се яви на амвона:

— Мили деца, — обърна се той къмъ децата — ученици, дошли да се черкуватъ и чуятъ следъ божествената служба мудритъ му и поучителни слова, — вие днесъ сте подъ Божия покривъ. Дошли сте да чуете истината и правдата, съ златнитѣ уста на които ни се сочи пжтъ, който води къмъ детето Исусъ. Вашитѣ малки сърдца сж отворили прозорцитъ и вратитъ си, да може да проникне въ тѣхъ свѣтлината, която очитъ на Господа—Бога; излжчватъ. Вие ще възхвалитѣ Божиата милостъ, която е необятна като вселената и велика като нея. Вие ще се смирите, деца,

На в-къ „Български бранител“

Г-нъ М. Ж. Марковъ, директоръ на в-къ „Български бранител“, въ брой 144—145, като съобщава на читателитъ си за ржкоположението на н-кой си Ив. Романовъ за католически владика у насъ, подчертава, че по този случай на това тържество сж присъжествуваха представители на св. Синодъ, помощникъ редактора на свещеническия органъ прот. Кючуковъ, други двама софийски православни свещеници, а н-кой си свещеникъ Раевъ отъ Варна дори телеграфически го е поздравилъ.

Следъ като хроникира това събитие, г-нъ М. Ж. М. си задава въпроса: всички тия официални представители само съгледатели ли сж или или сж присъжествено си сж кажи да кажатъ, че сж готови да умруватъ за братско общение? Отговарявали сж представители само на протестантитъ и евреитъ, но че това било естествено, а другото, като че ли неестествено.

Като изнася всичко това г. М. Ж. М. иска да знае и мнението на в-къ „Хр. Защита“, както и нейната логика за случая, защото тя не пропуснаше случай да се ЗАЯЖДА (думата е на г. М.) съ католическия в-къ „Истина“.

Какви сж били подбудитъ на г. М. да ни замѣсва въ тая каша и защо ни задава такъв въпросъ, ние не знаемъ. Ние по перо го познаваме за уменъ и сърдеченъ човекъ, та не допускаме въ случая лукавството да го е завладѣло, или пъкъ сектанското любопитство или жаждата за сензации да говори чрезъ неговото, иначе хубаво перо. Само затова му и отговаряме. Ние тукъ въ дълбоката провинция, г. М. Ж. М., нѣмаме възможността да следимъ какво става изъ духовнитъ сръди въ столицата, та кой е присъжествувалъ при това ржкоположение, защо е присъжествувалъ и кого е представлявалъ и въобще дали е присъжествувалъ — не знаемъ. Така, че по този въпросъ за голѣмо съжаление не можемъ да удовлетвориимъ любопитството Ви. Що се касае обаче до разбиранията и логиката на в-къ „Хр. Защита“ по зататнатитъ въпроси, тѣ си оставатъ сжщитъ, каквито бѣха вчера и каквито сж днесъ: неизмѣн-

но православни, чисто национални и общочовѣшки. Основата ни е словото Божие и висшитъ интереси на нацията ни.

И занаяпредъ ние ще изобличаваме и жигосваме всички народни и църковни врагове, саботьори и симулянтъ, всички въроотстъпници и продажници, кждето ги срещнемъ и каквито и постове да заематъ тѣ. Попълзновенията на инославнитъ пропаганди, на сектантитъ и на вѣрските врагове на българския народъ ще ги изнасяме на общественъ показъ. Да знае българския народъ, кои сж орждията на чуждата пропаганда и защо продадохъ съвѣстятъ си за пари и слава, ония, които бѣха кръстени и миропомазани отъ бълг. прав. църква и закърмени съ въздуха и благата на българската земя.

Где си, Отче Паисие, за да ги изобличишъ още веднажъ? Не ни рабзирайте криво. Нѣмаме нищо противъ народитъ, които изповѣдватъ паписташка и протестанска вѣра. Това е тѣхна домашна работа.

Православна мисия не е била и никога нѣма да бжде изпращана въ тѣхнитъ страни, за да имъ хули вѣрата и да кулува съ пари съвѣститъ имъ. Това е специалностъ на католическитъ и протестански мисии, който за насъ сж престижно, антинационално и антихристиянско дѣло.

Нѣма да имъ позволимъ вече да отдѣлѣтъ братъ отъ брата и деца отъ родителитъ имъ. Ако иматъ съвѣстъ, нека се засрамятъ и да си отидатъ. Стига сж изтерзавали наоолѣлата душа на българина.

Това съ нашитъ разбирания, нашето становище и логика г. М. Ж. М. Ако се окаже нужда, ще се повърнемъ пакъ.

в-къ „Християнска защита“

Коледния брой ще бжде двоенъ. Умоляваме нашитъ сътрудници и всички които желаятъ да взематъ участие, като дописници въ този брой да побързатъ и изпратятъ статийнитъ и допискиитъ си най-късно до 27 декемврий.

Този брой ще обхваща цѣлия месецъ януарий 1943 г.

НЕГОВО ВЕЛИЧЕСТВО ЦАРЬТЪ ВЪ ДОБРУДЖА

На 1 Ноемврий т. г., когато Добричъ се готвеше да отдаде достойна почитъ на народнитъ будители и да отпразнува Тезоимениятъ день на Нейно Величество Царицата изведнажъ се разнесе съ свѣткавична бързина радостната вѣстъ за пристигането на Негово Величество Царя. Улицитъ бѣха тѣсни за да побератъ множеството народъ, който се отпрати за площадъ „Свобода“. Всички бѣха устремили погледъ къмъ главната улица, откъдето се очакваше да пристигне Височайшиятъ гостъ. Неописуемъ бѣше възторгътъ когато се зададе съ тържествена походка приказниятъ Български Царь. Изведнажъ мощно и възторжено „ура“ огласи площада, подето отъ народъ, войска и младежъ. На сръдята на площада Върховниятъ Вождъ бѣше посрещнатъ отъ духовенството, начело съ Архиепископъ Намѣстникъ, който Му поднесе Св. кръстъ. Видимо развълнуванъ отъ непринудениятъ народенъ възторгъ Н. В. Царь се отпрати и зае мѣсто при аналоя, придръжънъ отъ Н. Ц. В. Князь Кирилъ и малка свита. Народнитъ овации не стихаха и отъ много мѣста се чуваха възгласи: „ЗА ОСВОБОДИТЕЛЯ НА ЗЛАТНА ДОБРУДЖА“ „УРА“. Следъ продължителнитъ овации, отслужи се молебень; Пръвъ приветствува Н. В. Царя съ „добре дошелъ“ и въ своята високо прочувствена речъ изрази радостта на Добришкитъ граждани отъ това височайше посещение Архиепископъ Намѣстникъ Стефанъ п. Йордановъ. Следъ него говори възторжена речъ за Народнитъ будители, за Тезоимениятъ день на Н. В. Царицата и за Царското посещение учителъ отъ гимназията г. Атанасовъ. Следъ молебения и речитъ Н. В. Царя прие церомонияния маршъ на войската, родолюбивитъ организации и учащитъ се. Следъ парада Н. Величество Царь разговаря продължително съ всички, които имаха възможностъ да се доближатъ до него. Въ кабинета на градския кметъ Н. В. Царя прие представители на службитъ въ града, на организациитъ и много видни добришки граждани. На всички е далъ ценни напѣтствия въ връзка съ службата имъ. На площада предъ

общината при появяването на Н. В. Царя хилядниятъ народъ не стихваше да го акламира все тъй бурно и въодушевлено. А Той, изправенъ въ колата си, съ нѣколко думи благодари на родолюбивото добришко гражданство за сърдечното посрещане и за проявенитъ къмъ Него спонтанни чувства на преданностъ и обичъ, като обеща, че по-често ще посещава Добруджа. Сжщиятъ день Негово Величество е обходилъ и нѣкои добруджански села, като посетилъ домовете на нѣкои селяни и проявилъ живъ интересъ къмъ поминъка и нуждитъ имъ. Никога изстрадалата душа на добруджанеца не е преживѣла такава радостъ и възторгъ, както презъ този день. Добруджанци още единъ пътъ доказаха че сж български съ високо национално съзнание и че сж сигурна опора на Царя и Родина.

Намѣренъ ли е портрета на Христа?

Една сензационна новина бѣ помѣстена въ италианския в. „Giornale D'Italie“, какво че се е намѣрила първата автентична фотография на Исуса Христа — дѣло на единъ неговъ съвременникъ. Портрета билъ издѣлбанъ върху единъ медалионъ; той представлявалъ Христа разпнатъ, съ погледъ насоченъ къмъ Майка Си — която се подпирала на кръста. На другата страна се намиралъ ученика Йоанъ. Портрета е притежание на г-жа Мария Алфонсина дела Паулера. Билъ намѣренъ по случай разкопкитъ, направени отъ проф. Постолевъ въ Сирия. Двама прочути професори, Рибези и д-ръ ди Коста, изследвали предмета. Мнението имъ че произхода на медалиона е греко римски и датира отъ времето на разпъването на Христа. На гроба на медалиона се намирала една малка бронзова плака съ името „Симосъ“, което можело да бжде съкратеното име на художника, който е направилъ портрета, и два пъти написано римското число шестъ, което означавало шеста частъ отъ страданията на Христа.

Това известие трѣбва да приемемъ съ известна резерва.

предъ прага на днешния день, който отваря широко дверитъ си, да излѣе благодатъта на Оня, Който се принесе жертва за грѣшното човѣчество. Ще отроните отъ ведритъ си, като майско небе, души, молебие, за вашитъ многотърпеливи и преизпълнени съ бащина милостъ и майчина любовъ близки и свои.

На днешния день, деца, майката на майкитъ — най-великата отъ великитъ жени — Дева Мария, бѣ въведена въ храма на Господа, да Му служи. Тя бѣ обречена отъ Нейниятъ татко и мама, преди да се роди, да служи въ храма Господень. Божията Майка ще приклони ухото Си къмъ вашитъ молитви, защото идатъ отъ изворъ, бистъръ и ненапитъ. Вие ще се помолите за нашата хубава земя, която роди голѣми и велики хора, които изградица съ своитъ кости и кръвъ свободна и независима България. Вие ще се помолите да успокоятъ Богъ тѣхнитъ души въ лоното на праведницитъ. Ще се помолите още, деца, на пресвета Богородица и Нейния възлюбленъ Синъ — Исусъ Христосъ да закрилятъ Царя и царския домъ и да излѣятъ надъ него Своя благословъ и щедростъ. И за родителитъ си, и за учителитъ, и за храброто ни и смѣло воинство — пропити съ дълбоко съзнание на дългъ къмъ Църква и Родина, се помолете. За беднитъ, нещастнитъ, болнитъ, за неджгавитъ и грехналитъ подъ бременето на годинитъ и преживѣлицитъ, се помолете... И още — за братята-роби, които съ

трепетъ дочакватъ да изгрѣе зората на свободата... Исусъ, когато бѣше на земята, каза: „Оставете децата да дохождатъ при Мене, и не ги възпирайте“. Той ги обичаше. И децата обичаха Исуса. Да благодаримъ на Бога Спасителя и на Неговата Майка, за добринитъ, които сж ни изпратили, а най-вече за гдето Исусъ прие да понесе страдания и кръстна смъртъ за нашето спасение. Нека бжде слава! честь и поклонение на Господа, Отца Спасителя и Светаго Духа, сега, всѣкога и въ вѣчни вѣкове, Аминъ!

Камбанитъ забиха тържествено. Децата заизлизахъ весело отъ Божия домъ. Тѣ бѣха радостни.

Учителъ имъ каза, че сж свободни, като помнятъ, че следъ обѣдъ ще има училищна забава, на която да дойдатъ съ родителитъ си. Ученикътъ Вардинъ се изправи предъ него:

— Предлагамъ, господинъ учителю, сега, преди да се разотидемъ, да идемъ и видимъ болния си другаръ Негославъ Обрешковъ.

— Да идемъ! — обади се Борилъ.

— Всички, всички да идемъ, — провикна се Бранимиръ.

— Да идемъ! — отговори учителъ. — Наредете се. Ще изпѣемъ на Негослава нѣколко пѣснички, да го развеселимъ.

— Азъ ще му подаря бисерното кръстче, което татко ми даде тая сутринъ, — обади се Будимиръ.

— Азъ ще му дамъ иконичката,

която мама ми подари за днешния день. Тя изобразява възвѣждането на Дева Мария въ храма, — провикна се Асенъ.

— Азъ ще му подаря...

— Азъ ще му поднеса...

— Наредихте ли се? — попита учителя. — Да вървимъ!

* * *

Негоглавъ спа презъ нощта спокійно.

Снощи, следъ обичайната си молитва, той се предаде на сладкъ сънъ съ вѣра, че ще осъмне здравъ.

Прездничитъ камбани, които призоваха съ медния си звънъ вѣрующитъ, пробудиха Негослава и не го оставиха да досънува златния сънъ, който галѣше душата му. Съмнало се бѣше.

Стрина Нена пристѣпи на прѣсти до леглото на малкия.

Той чу. Направи се на заспалъ и зачака.

Когато майка му се наведе надъ него, да го цѣлуе, той отвори очи, бързо ови малкитъ си ржчички около врата и и зачурулика:

— Какъ хубавъ сънъ сънувахъ! — и впи устенката си въ нейнитъ бузи.

— Какво сънува?

— Бѣхъ съ другари въ една гора. На поляната въ тая гора извихме хоро. После седнахме край бѣбровитото поточе, което се спуска надолу. На неговия китень брѣгъ закусихме. Оправихме се до шумливия водопадъ. Отидохме до езерото, въ което плуваха рибки среброперки. Птичета прилитаха надъ

насъ, кацахъ по клонитъ на дърветата и пѣха. Изведнажъ се смрачи. Заоблячи се. Загърмѣ и затрѣщъ страшно...

— Охъ, маминкото, и ти се уплаши!

— О, не! Огледахъ се. Самичкъ бѣхъ, — другаритъ ми ги нѣмаше, като че потънахъ въ земята... Мигъ и небето се разтвори. Показа се единъ голѣмъ змей. Той се спусна съ свѣткавична бързина къмъ мене. Гледаше ме съ гнѣвъ и яростъ. Зиналъ бѣ да ме глътне... И когато щѣше да ме налага, азъ се прекръстихъ и казахъ: „Майко Божия, закрили ме!“ Яви се единъ ангелъ, който държеше огненъ мечъ. Той замахна съ него и отсѣче главата на змея. Рѣка отъ кръвъ потече. А отъ замаха на мечъ зафуча буря, която сведе клонетъ на дърветата до земята... Изгрѣ кржгла луна. Звезди затрепѣха подъ небето. Предъ мене се разстѣла една цѣлтина градина. Въ градината имаше езеро. Отъ езерото изкочица златокоси русалки съ вѣнци на глава и съ гирлянди презъ рамо. Запѣха въ хоръ. Обиколиха ме и заиграха кръшно хоро. Азъ бѣхъ въ сръдята и гледахъ смаянъ и очарованъ. Една отъ русалкитъ приближи до менъ. Сложи ржка на рамото ми и сладко загука:

— Ще дойдешъ съ насъ! Ще те отведемъ въ нашия палатъ. Той е отъ злато и мряморъ. Имаме и хубава градина. Много, много похубава отъ тая. Палата е въ дѣното на това езеро. Ще те представимъ

Да благотворимъ

Въ днешното болно и разколебано време, когато се мисли само за материално осигуряване и всеки се надпреварва да богатее, рѣдко ще забележиш хора да се движатъ по лестовицата на благоденствието и добротворството. А благоденствието и добротворството сж едни отъ главнитѣ добродетели, които Спасителътъ поставя като основа на своето учение. Какво по-хубаво и високохуманно отъ това — да подпомогнеш единъ свой близъкъ, или да даришъ отъ излишъка си на нѣкой приютъ, дружество или държава. Въ всѣко село има хора, които могатъ да отдѣлятъ по нѣщо отъ своя излишъкъ за благоденствие. Особенно по селата, където имаме бедни и не обзаведени храмове, то какво по-хубаво отъ това — да подари нѣщо на храма въ честъ на свой починалъ синъ, родители или близъкъ. Така даденото за вѣчни времена ще служи като живъ паметникъ за дарителя, и съ това ще спечели завинаги молитвитѣ и благословіята на църквата.

На когото Богъ е далъ повече, и той е длъженъ да даде на другитѣ, защото богатството е подарено отъ Бога не за лично добруване, а да се подпомогне слабия църкви и благотворителни институти. Самъ Господъ нашъ Исусъ Христосъ е казалъ, че каквото сме сторили на другитѣ — Нему сме сторили. Тѣй че тукъ на земята, където човѣкъ е гостъ и пътникъ, трѣбва да се готви за горе на небето. Той трѣбва да помни, че богатството е временно и често пжти си отива, затова трѣбва още приживе да знае какъ да го използва, и то въ такива работи, които ще увѣковѣчатъ неговото име и ще го издигнатъ надъ неговитѣ страсти и прищевки. Тека че, когато нѣкой подари нѣщо на църква или благотворителенъ институтъ, неговото име се записва, не само въ земната книга на дарителитѣ, но и въ вѣчната книга на небето, и така даденото нѣма да има нито рѣжда, нито молецъ да го изяде.

Свещ. Маринъ Йоновъ
Видинско

НОВА КНИГА

Нестинарски игри -- езическа бесовщина

Това е заглавието на книгата, която написа Арх. Методий, прото-сингелъ на св. Сливенска Митрополия, а издаде редакцията на сп. „Православенъ мисионеръ“ и струва 50 лева.

Между многото ценни и навременни книги, които написа отъ Методий е и тази за нестинарскитѣ игри. Всички българи знаятъ колко много зачестиха тия бесовски игри надъ огньове изъ цѣлата страна.

Авторътъ много сполучливо и обширно разглежда тия игри. Дава изчерпателни сведения за тѣхъ, като привежда свидетелства на разни изследователи отъ най-старо време. Това сж игри, които водятъ своето начало далечъ преди Христа. Нѣматъ нищо общо съ св. Константинъ и съ християнската вѣра. Това сж чисто бесовски игри, които ста-

ватъ съ силата на Сатаната, който е властенъ да устройва такива зрелища. Авторътъ се обосновава много убедително въз основа на св. Писание.

Разбира се много отъ уреденитѣ игри изъ България бѣха и дѣло на шарлатания т. е. излъгване, че се гази огънь. Защото по огъня се минава много набързо и то съ два три скока и пр. Автора има предъ видъ истинскитѣ нестинарски игри, които претендиратъ че съ свръхчовѣшка сила.

Книгата не само дава твърдото убеждение, че нестинарскитѣ игри сж бесовщина, но още читателътъ отъ тази книга ще научи много други полезни нѣща, които ще разширятъ познанията му върху религиозното и свръхестественото. Дава се познание за магичеснчество, врачувания, езически храмове като

Родителски дългъ

Той не се изчерпва само съ това, да се подигуряватъ на децата удобства за нормаленъ растежъ, или пъкъ да имъ се оставятъ голѣми богатства. Родителскитѣ дългъ ни кани да обърнемъ внимание на крехкитѣ детски души и да ги сгрѣваме съ своята любовъ, да ги поливаме съ своитѣ гриши, да ги възрастваме за по-добъръ животъ, та да беремъ отъ тѣхнитѣ плодове богата и радостна награда въ старинитѣ ни. Този дългъ ни кани да насаждаме въ детскитѣ души всичко хубаво, което ние притежаваме, и да коренимъ онова, което е пагубно за тѣхъ, за да не се сраимъ нѣкога отъ неприличнитѣ имъ постъпки. А всѣки родителъ е ваятель на такъвъ характеръ въ децата си, какъто самъ е способенъ да създаде. Наистина трудно е да се създава и оформява характеръ у децата, но затова пъкъ и плодотъ отъ подобенъ трудъ ще бждатъ по ценни. Ако е ценно богатството, което ние бихме оставили въ наследство на нашитѣ близки, много по-голѣмо богатство ще бжде, ако оставимъ наследството

отъ добродетелн въ лицето на нашитѣ деца, което ще ползува не само нашитѣ близки но и всички, които ще иматъ съ тѣхъ общение.

Родителскитѣ ни дългъ повелява да възпитаваме. Но какъ ще стане това?

Детето ни не ще се поучи, ако му кажемъ: Не кради, а сами крадемъ. Не лъжи, а сами лъжемъ. Почитай околнитѣ си, а сами сме съ тѣхъ въ постоянни раздори. Защото то върши онова, което вижда, а не онова, на което е научено. И понеже детето подражава повече на примѣра, отколкото на словото, затова отъ насъ се иска първомъ себе си да възпитае и въздигнемъ морално, за да можемъ тогава да очекваме и поизобиленъ плодъ като възпитатели. Но ако нашиятъ характеръ е грубъ и животътъ ни е изпълненъ съ престъпления, то какъ тогава се осмеляваме съ своитѣ пороци да размжтваме чистата и кристална детска душа, тогава, когато ако оставимъ тия деца дори сами да се възпитаватъ, биха станали много по добри, отколко ние ще ги направимъ такива?

Защо ние като бащи да нѣмаме по-голѣма амбиция и желание да издигнемъ децата си и ги направимъ честни, мждри и богобоязливи? Защо да нѣмаме стремѣжъ да направимъ дацата си благонадежни за насъ, за обществото и за самитѣ тѣхъ? Това е най-голѣмия ни дългъ.

Ако Господъ е далъ на едни имотъ, на други слава, на трети властъ, то на едни пъкъ е далъ даръ да бждатъ бащи. И ако има да отговаряме предъ своя близень за имота, който той ни е повѣрилъ за използване, какъ тогава ще отговаряме предъ Бога, който ние удостоилъ да бждемъ бащи.

Ето затова искаме да бждемъ добри бащи и възпитатели, нека по-често водимъ децата си въ Божествения домъ, по-много да имъ разправяме за кроткия и любящъ ги Исусъ. Тогава съ сладостъ ще живѣемъ старинитѣ си и съ спокойствие ще застанемъ предъ Господа и Му кажемъ, когато дойде времето за равномѣтка: — „Ето ме мене и децата, Господи, които Ти ми даде“.

свещ. В. Димовъ

свърталища на бесове и пр. Говори се какъ сатаната има сила да върши известенъ родъ чудеса, които наистина могатъ да увличатъ простия и непросвѣтенъ християнинъ. Даватъ се много примѣри изъ живота на свѣтитѣ.

Тази книга трѣбва да се набави отъ всички църковни и братствени библиотеки и отъ тия християни, които иматъ възможностъ. Съ това ще допринесе да се хвърли свѣтлина върху бесовскитѣ походи изъ християнския свѣтъ, особено у насъ, и ще се насърди, както автора, така и издателя.

Лично азъ съмъ много доволенъ отъ книгата и ми дава богатъ материалъ за моитѣ беседи и проповѣди всрѣдъ моитѣ християни. Сърдечно благодаря на автора и на издателя за труда и жертвитѣ, които сж направили, за да види бѣлъ свѣтъ тази толкова навременна книга.

свещ. В. Яковъ

на нашия царъ — Водень. Той е великодушенъ и мждъръ. Ще те обикне. И ще те направи наследникъ на водното царство... Ще дойдешъ съ насъ, нали?

Още не бѣхъ отговорилъ и тя ме поведе къмъ брѣга на езерото. Следъ насъ трѣгнаха русалкитѣ съ пѣсни на уста.

Дойде ми на умъ, че съмъ боленъ, та казахъ на русалката:

— Не мога да вървя. Краката ми сж слаби. Изтощенъ съмъ отъ болестъ. Погледни ме въ очитѣ и ще се увѣришъ.

Тя весело се засмѣ. Плѣсна ржце и отговори:

— Вземи тая ябълка. Изяжъ я и ще оздравѣешъ!

Взехъ я. Не се решавамъ да я захая.

— Ти се боишъ! Страхъ те е! Слушай! Тая ябълка ти праща Майката на Исуса. Даде ни я да ти я дадемъ да я изядешъ. Въ нея, ако и красива, има червей. Тоя червей ще смажешъ. Той е болестъта ти. Захапахъ ябълката. Вжтре наистина имаше червей, който хвърлихъ на земята и стпкахъ съ кракъ. И веднага се почувствувахъ здравъ.

Русалкитѣ гласно запѣха. Езерото се разтвори. Видѣхъ широка мряморна стълба, която водѣше къмъ единъ великолепенъ дворецъ...

И когато щѣхъ да слизамъ по стълбата, камбаната на църквата ме събуди...

Слѣзохъ отъ леглото.

Отидохъ до прозореца. Погледъ

нахъ презъ него. Зазоряваше се.

Върнахъ се и легнахъ.

— Каза, че си оздравѣлъ...

— Здравъ съмъ. Нищо ми нѣма.

Искахъ да те изненадамъ...

И Негославъ стана. Оми си лицето. Облѣче се. Застана предъ иконостаса и благодари на Христа и Неговата Майка за изцѣрението, което му изпратиха презъ нощъта.

Негославъ съ любопитство четѣше книжката, която татко му купи. Майка му шеташе изъ кжщи и готвѣше обѣда. Татко му бѣ отишелъ на църква.

Камбанитѣ забиха тържествено. Негославъ дигна глава, затвори книжката, сложи я на нощната масичка и стана.

— Другаритѣ ми сж на църква!

— каза на себе си. — Тѣ сега се молятъ и слушатъ следслужбеното слово, ще се върнатъ въ кжщи и ще разкажатъ на домашнитѣ си, какво имъ говорилъ отецъ Никодимъ...

Въздъхна издълбоко. Отиде до прозореца. Спрѣ предъ ндго. Дълго гледа той сивитѣ облаци, които тулѣха лицето на небето. Заразхожда се изъ стаята. Седна край масата, облакти глава и се замисли.

Пжтната врата се хлопна.

Чуха се весели гласове.

И стпжки се чуха.

Негославъ вдигна глава, потри чело съ дланъ и едва чуто каза:

— Тѣ сж — другаритѣ ми... Не сж ме забравили... Идатъ... Колко мили и добри сж...

Отвори вратата.

Учителътъ вървѣше напредъ, следванъ отъ съученицитѣ му.

Всички се изненадаха и зачудиха, като го намѣриха на крака.

Влѣзоха въ стаята на болния.

Дойде и стрина Нена, която поднесе столъ на учителя да седне.

Той каза мили и топли слова, които сгрѣха и разведриха душата на болния му ученикъ.

Негославъ описа вѣрата, съ която бѣ легналъ снощи, че ще оздравѣе. Разправи и сѣня си, който като приказка се стори на всички.

Учителътъ, следъ като Негославъ свърши, поде:

— Децата, въ оздравяването на вашето другарче виждамъ прѣста на премилостивата Майка Исусова. Негославъ вървѣше въ нейната безкрайна доброта и милосърдие.

Отъ душа и сърдце се е молилъ, да го сподоби съ здраве, да го вдигне отъ легло и прати между васъ. Молитвата на Негославъ бѣ искрена, какъто е молитвата на едно добро, незлобиво, кротко и смирено дете, като васъ.

Божията Майка чу тая молитва, прострѣ дѣсницата си надъ него и го осѣни съ здраве... Силната вѣра е най-доброто лѣкарство. Спомнете си за жената, която се докосна до Исуса, вървайки, че ще оздравѣе. Исусъ сети това и ѝ каза: „Жено, вѣрата ти те спаси!“ Да поздравимъ Негослава, че е здравъ и читавъ!

Изредиха се дошлитѣ да му стиснатъ ржката. Най-напредъ го поздравиха учителя, като го цѣлуна. Не-

гославъ му цѣлуна ржка.

На края изпѣха нѣколко пѣснички, които внесоха радостъ въ душата на малкия.

Стрина Нена донесе сладко да ги почерпи.

Другарчетата дариха Негослава.

Въ стаята влѣзе таткото на Негославъ, натоваренъ съ два голѣми плика, пълни съ зрѣли бѣлочервени ябълки, като ябълката, която му даде русалката презъ нощъта.

Свѣтна лицето на чичо Обрешко отъ радостъ, като видѣ гостенчетата, дошли съ учителя си при неговото единствено момченце.

И даде той на всички по една ябълка. Сладко се забиха остритѣ жбчета на ученицитѣ въ вкусния плодъ, който бързо бѣ изхрускавъ.

— Децата, да изпѣемъ пѣсничката, която завчера научихте.

По даденъ отъ учителя знакъ децата дружно запѣха.

— Колко хубава пѣсничка, — извика радостно Негославчо и плѣсна ржчички. — Като дойда въ училището, ще я науча.

— Ще я научишъ. И още много други пѣснички ще научишъ, — каза учителътъ. — Ти си паметливо и трудолюбиво момче, скоро ще стигнешъ другаритѣ си съ уроцитѣ. Сега, деца, сбогувайте се съ Негослава, че е време за обѣда...

На трѣгване учителътъ се обърна къмъ оздравѣлия си питомецъ:

— Мѣстото въ чина ти стои празно. Чака те...

Любомиръ Бобевски

Изъ живота на епархията

оня на народните будители

Първи ноемврий, денът на народните будители, именният ден на Нейно Величество Царицата, денът на Св. Иванъ Рилски, пустинникът от дивитъ дебери на Рила, шестдесетият от времето на царя Петра, бѣ отпразднувано въ гр. Варна и тази година съ подобаваща тържественост.

Сутринта въ Катедралния храмъ бѣ отслужена тържествена архиерейска св. Литургия отъ Епархийския Архиерей. Службата мина при рѣдка тържественост, а богомолцитѣ притаили дѣхъ, напрегнали зоръ и слухъ, за да не пропуснатъ нито една „йота“ въ гласъ и действие. И този пътъ сградата на храма бѣ тѣсна да побере множеството богомолци.

На края на службата Негово Високопреосвещенство произнесе напътелна проповѣдь за великия подвигъ и саможертва и за голѣмата гора на необикновения български светител, който е родоначалникъ на плеадата духовни будители на българското съзнание, на българския духъ, на българския народъ, св. Ив. Рилски.

На площадъ „Свободата“ бѣ отслужена панихида за починалитѣ народни будители и молебенъ за Нейно Величество Царица Йоанна. Гимназиаленъ учител произнесе патетична речъ за великото дѣло на българскитѣ възрожденци, за великата българска майка, родила, откърмила и възпитала единичката всебългарска радост, надежда и утешна опора. Той посочи Нейно Величество Царица Йоанна като образецъ на достойна българска майка, като примѣръ за подражание.

Особено мило, отраднo и задушевно впечатление направи на всички това, че Негово Високопреосвещенство и г. генер. Стойчевъ наедно поздравиха всички родолюбиви организации, войскови и училищни части. Мощното ура, излъзло изъ хилядитѣ гърла, бѣ изразъ на единство между църква и държава, духовенство и народъ. Тържеството завърши съ парадъ на присъстващитѣ войски, учащата младежъ и всички родолюбиви организации.

Велика Архангелска задушница въ Варна

Ранна утринъ. Още е тъмно, а върволица отъ мъже и жени съ натъжени лица се отправятъ къмъ гробищата. Велика задушница е. Този денъ, сѣботата преди Архангеловъ денъ, е отреденъ за умрѣлитѣ; знайни и незнайни наши дѣди, бащи, майки, братя и сестри. А има ли кжца, дѣто костеливата ръка на смъртта да не е посѣгала и кжсала. Не! Ето защо нѣма семейство, нѣма човѣкъ, който да нѣма изпратени близки въ загробната вѣчност, затова всѣки бърза да засвидетелствува почитта си къмъ покойникитѣ и чрезъ молитвата на свещеника да влѣзе въ връзка съ тѣзи скжпи близки, заминуали безвъзвратно въ безкряя. Въ този денъ и българската армия отправя почитъ къмъ знайнитѣ и незнайни герои, български войни, загинали далечъ въ дебритѣ на балкана или въ усойтъ на китни долини, оросили пролѣтното цвѣте напоили жадна земя съ топлата си кръвъ, за свободата и обединението на майка България.

Къмъ 10 часа, следъ като всички родолюбиви организации, основни, прогимназиялни, гимназиялни, професионални и други училища въ лицето на своитѣ възпитатели и възпитателки, частъ отъ българската войска въ гр. Варна начело съ началника на гарнизона г. генер. Стойчевъ, кмета на града г. инж. Янко Мустаковъ и множество граждани бѣха заели своето мѣсто предъ гробницата—паметникъ на загиналитѣ войни отъ 8 приморски полкъ, бѣ отслужена тържествена панихида отъ цѣлото варненско духовенство, бѣха споменати

поредно имената на всички загинали войници отъ Варненския гарнизонъ. При хубавото пѣене, особено на „Со святими упокой...“, по лицата на мнозина се търкулнаха сълзи.

Следъ панихидата бѣ произнесена речъ отъ началника на гарнизона г. генералъ Никола Стойчевъ. Изрядно впечатление направи пасажътъ отъ речта му, дѣто той спомена за нуждата отъ вѣра въ Бога. Следъ това подъ звучитѣ на „Покойници“ Господинъ Генерала положи вѣнецъ отъ името на Българското войнство въ гр. Варна. Съ топли думи г-нъ кмета отъ името на варн. гражданство положи вѣнецъ. Сжщо положиха вѣнци запасното войнство, германскитѣ войски, д-во Юнакъ, организацията „Бранникъ“, варнен. мжжка гимназия, търговското училище, основнитѣ и прогимназиялни училища, девическата гимназия „Мария Луиза“, д-во „Любовъ къмъ Родината“, моряцитѣ, германското училище, студентското д-во „Хр. Ботевъ“, висшето търговско училище въ гр. Варна, промишленитѣ училища, столарското училище, техническото училище, д-во „Майка“ д-во „Нови стремежи“ и др.

Следъ това всички съ наведени глави напуснаха града на мъртвитѣ съ съзнание, че сж изпълнили единъ общественъ и личенъ дългъ.

Културни прояви въ с. Срацамиръ, варненско.

На 8 ноемврий т. г. — Димитровденъ, следъ отпущъ църква, въ салона на първоначалното училище стана по тържественъ начинъ откриването на домакинския курсъ за селски девичи. Новградския енорийски свещеникъ Христо Ив. Поповъ отслужи водосветъ съ участието на учителския хоръ. Енорийскиятъ свещеникъ, общинскиятъ кметъ и директорътъ на първоначалното у-ще произнесоха речи, съ които сърдечно поздравиха присъстващитѣ курсистки—девичи и имъ пожелаха да усвоятъ отъ тия курсове истинския смисълъ на преподавания материал, като пазятъ старитѣ народни обичаи, въ които има много повече красота и смисълъ, отколкото въ модернитѣ такива. Записаха се 40 девичи — курсистки.

Професоръ Д. Дюлгеровъ въ Шуменъ

По покана на духовната властъ въ града и съ благословията на Епархийския Архиерей на 16 и 17 ноемврий т. г. професоръ Д. Дюлгеровъ отъ София е изнесълъ две публични сказки въ чит. „Архангелъ Михаилъ“ на тема: „Съ Богъ или безъ Богъ“ и „Новъ редъ въ свѣта“. Сказкиятъ сж били масово посетени. Освенъ това г. Дюлгеровъ е изнесълъ въ сжщия салонъ на 16 того следъ обѣдъ, специална сказка за учащитѣ се отъ срднитѣ училища, а на 17, преди обѣдъ, по покана на директора на девическата гимназия, е изнесълъ въ салона на сжщата гимназия, сказка предъ всички ученички.

Г-нъ Дюлгеровъ е забележителенъ майсторъ на словото и мисълта. Неговитѣ сказки и въ Шуменъ сж били изслушани и изпратени съ възторгъ отъ многобройнитѣ му слушатели. Единъ ученикъ отъ мжжката гимназия въ края на втората публична сказка му е поднесълъ разкошенъ букетъ съ топли, благодарствени думи. Г-нъ професорътъ е билъ помоленъ при първа възможностъ пакъ да посети градъ Шуменъ, кждето е оставилъ многобройни свои приятели. Освенъ въ Шуменъ, той е говорилъ съ сжщия голѣмъ успѣхъ по две публични сказки въ градоветѣ Търговище и Провадия. Отдѣлно е говорилъ на ученицитѣ отъ гимназиитѣ въ тия градове.

Свещеническа Конференция въ Шумѣнъ

На 17 ноемврий подъ председателството на Архиерейския намѣстникъ въ Шуменъ. Протоиерей Д. Попвасилевъ въ църковния салонъ се е състояла конференция на свещеницитѣ отъ духовната околия. Присѣствавали сж свещеницитѣ отъ шуменско, новопазарско, преславско, търговишко и омурташко. Поканенъ билъ за конференцията протоиерей К. Кожухаровъ отъ София, редакторъ на в. „Пастирско дѣло“, органъ на свещеническия съюзъ въ България. Той конферира цѣли три часа съ свещеницитѣ отъ околията по всички църковно-обществени и съюзни въпроси, които интересуватъ и вълнуватъ нашето свещеничество. Свещеницитѣ сж останали извънредно доволни отъ присѣствието и участието на съюзния редакторъ на тѣхната конференция, присѣствавалъ е на конференцията и професоръ Дюлгеровъ, който сжщо е взелъ думата и е далъ обяснение на свещеницитѣ по въпроса за изборъ на патриархъ на родната църква.

На всички братчици и гости е билъ сложенъ скромненъ обѣдъ, задушевно, въ спомени на щастливо прекарани години въ духовната семинария, братчицитѣ сж се раздѣлили възраждани отъ срещата и насърчени за нова работа въ енорийтѣ.

Съборни служби въ Шуменски села

Презъ последнитѣ седмици шуменския архиерейски намѣстникъ Протоиерей Д. Попвасилевъ съ благословението на Негово Високопреосвещенство Епархийския Архиерей, съ групи отъ по 7—8 души свещеници е устроилъ голѣми и съборни служби въ с. с. Злокученъ, Янково и Смѣдово. На всѣкжде сж ослужвали Всенощно бдение, а на другия денъ св. Литургия. Църквитѣ сж бивали препълнени съ богомолци. Стичали сж се и хора отъ околнитѣ села. Присѣствието и службитѣ на духовния ръководител на околията съ толкова много свещеници е било истински празникъ за християнитѣ. Въ групата на свещеницитѣ е билъ и младиятъ надаревски енорийски свещеникъ Петъръ Парушевъ, който е украсявалъ службитѣ съ своя неомикновено хубавъ гласъ и майсторство въ църковното пѣене. По цѣли часове християнитѣ сж слушали сладкия гласъ, унесени и възхитени, безъ да почувствуватъ умора. Протоиерей Попвасилевъ е беседвалъ съ християнитѣ и на вечернитѣ служби и на св. Литургия, за вѣрата, за братолюбие, за послушанието и за любовта къмъ отечеството, а следъ това богомолцитѣ навлизали въ читалищнитѣ салони, дѣто отецъ Намѣстникътъ отново имъ говорилъ специални религиозни сказки, слушани отъ учители, ученици и други християни съ голѣмо внимание и благодарностъ.

Тѣзи църковни съборни служби и беседи, устройвани отъ познатия на всички църковенъ деятель, отецъ Попвасилевъ сж внесли много оживление и радостъ въ душитѣ на християнитѣ. Последнитѣ сж изказали многократно своята благодарностъ и сж молили свещеницитѣ и самия Намѣстникъ пакъ, при първа възможностъ, да посетятъ селата имъ.

Така въ шуменската духовна околия въ днешното усилно и безрадостно време се върши една благодатна евангелска работа, за която нашитѣ духовници заслужаватъ благодарностъ и всѣка похвала.

Такива голѣми съборни служби съ проповѣди и сказки отъ архиерейския намѣстникъ престояло да се устроятъ въ всички по голѣми пунктове на духовната околия.

Явна благодарностъ

Дезненското ц-вно н-во сърдечно благодари на г-жа Елена Колева

ЗНАЕТЕ ЛИ?..

— **че за войната** до сега Англия е похарчила надъ десетъ милиарда лири стерлинги. Въ български пари това значи около десетъ хиляди милиарда лева. Ако направимъ смѣтка колко харчатъ днесъ воюващитѣ страни, стигасе до една сума, която срдно възлиза на нашия държавенъ бюджетъ за 500 години.

— **че въ ресторантитѣ** въ Германия храната поевтиняла съ 10%, сжщо по хотелитѣ. Много манифактурни стоки сж поевтиняли. Знаете ли защо? Защото тамъ нѣма спекуланти!

— **че въ съветска Русия** се чувствувала голѣма липса отъ петролъ, въпрѣки, че преди войната тя е била най-богатата страна на петролъ и жито въ цѣла Европа. Сега търсила да купи отъ други страни петролъ и жито. Страна, която нѣма тия два сжществени артикула, не може да води война.

— **че отъ досегашнитѣ** бомбандировки надъ Франция, англичанитѣ успѣли да избиятъ 4000 французи. Съюзници-разбойници!

— **че отъ 1 Май** до 31 Августъ за четири месеца германскитѣ и съюзническитѣ войски на източния фронтъ сж унищожили 56 дивизии и 39 болшевишки бригади. А за 4 дена (отъ 3—7 Септемврий) 500 блиндирани коли. Това е едно красноречиво доказателство за ненадминатия воененъ германски гений.

— **че следъ 58 години** населението въ цѣлъ свѣтъ щѣло да нарастне съ още 2 милиарда и двеста милиона. Колкото е сега, на 4 милиарда и 750 милиона души. Срещу този разтежъ се повдига въпроса за изхранването въобща на човѣка, защото ако населението расте, земята не расте. Само европейското население расте съ 3 милиона годишно. Това обаче да не ни много плаши, защото отъ друга страна много народъ умира. Войнитѣ, болеститѣ, земетресенията и пр. завличатъ една голѣма частъ отъ това население. Иначе днесъ би имало толкова хора, колкото пѣсѣкъ има на морското дѣно.

— **че тази годишната** реколта на фрукти въ Ромъния възлиза на 2.500.000.000 кгр. и струва около 20 милиарда лей. Специално за експортъ били приготвени 22 милиона кгр. на стойностъ 340 милиона лей.

— **че всички** манастири и свети мѣста въ Палестина били превърнати въ оржжейни складове отъ англичанитѣ. Гръцкитѣ патриарси били всецѣло въ услуга на английската войска, която ги субсидирала и издържала персонала имъ.

Драганова за подарения отъ нея трикадилникъ; на семейството Василь Даскалови за подарената сума отъ 1000 лв. за църковната трапезария и на г-жа Елена Костова отъ гр. Варна, за подарената отъ нея икона „Възкресение Христово“. Нека примѣрътъ имъ бжде подражаванъ, а тѣмъ Богъ да дарува здраве и всегашна закрила.

Християнство, национализъм и космополитизъм

(продължение от 1 стр.)

занъ с хиляди видими и невидими нишки.

Психологията ни учи, че пжтя на симпатията, която е проявление на любовта към ближния, е пжтя на постепенно развитие, без скокове, Интензивността, както по сила, така и по обем на любовта е степенувана. Човѣкъ обича най-напредъ и най-силно семейството си, следъ това своитѣ съграждани, своитѣ съотечественици и чакъ следъ това цѣлото отечество. Както вълнитѣ, предизвикани отъ падането на единъ камѣкъ въ водата, колкото повече образуватъ по-голѣми кръгове, ставатъ по-слаби и по-малко забележими, така сжщо и любовта, колкото повече се разлива, толкова повече намалява своята сила.

Следователно отъ естествено-психологическо гледище национализъмътъ трѣбва винаги да прихожда както по време така и по интензивностъ любовта къмъ човѣчеството т. е. космополитизма. Християнството, което напълно отговаря на естествениятъ подробности на човѣшкия духъ, нѣма нищо противъ такова степенуване. Учейки хората да се обичатъ помежду си, то не отрича естественото развитие и степенуване на любовта. Въ свѣтлината на християнството национализъмътъ и космополитизъмътъ не могатъ да се противопоставятъ. Тѣ сж проявление на едно и сжщо чувство на любовта къмъ човѣка и изпълнение на една и сжща божествена заповѣдь за любовъ къмъ ближния. Никога по време и сила космополитизъмътъ

не може да предхожда национализма. Той естествено следва развитието на национализма. Така ако се разглеждатъ отъ християнско и естествено-психологическо гледище тѣ никога нѣма да бждатъ противоположни.

Християнството еднакво осжда тѣзи, които говорятъ, че сж националисти и въ името не своя национализъмъ проявяватъ шовинистични и империалистични тежнениа, както и тѣзи, които въ своя космополитизъмъ забравятъ нацията и естествениятъ привързаностъ и обичъ къмъ нея. Ако единътъ можемъ да упрекнемъ въ националенъ егоизъмъ, то другитѣ пжкъ можемъ да упрекнемъ въ това, че тѣ говорейки за любовъ къмъ човѣчеството, като абстрактно понятие, сж забравили любовта къмъ реалното човѣчество, първа и най-конкретна реалностъ, отъ което представлява (нацията) народността имъ. И въ единътъ и въ другитѣ липсва просвѣтената и осветена отъ християнството любовъ къмъ ближния. Съвършенното развитие на национализма и космополитизма въ духа на творческата християнска любовъ ще направи националиста да се чувствава и като членъ на общочовѣшкото семейство, както и космополита да съзнава, че е преди всичко членъ на по-малкото, но съ повече връзки свързано национално семейство. То ще направи националиста космополитъ, а космополита националистъ.

Свещ. Маринъ п. Ивановъ
Балчикъ

Христосъ - свѣтлина на живота

Въ една голѣма изложба за цвѣта, упълномощената комисия да преценива и дава награди, спрѣла се надъ една роза, изгледана въ саксия.

До саксията стояло едно бедно момиченце.

Следъ размѣна на мисли, комисията единодушно се произнесла, че тая роза била най-нѣжното, най-хубавото цвѣте отъ цѣлата изложба на цвѣта.

Единъ отъ членоветѣ на комисията позналъ момиченцето и го запиталъ:

„Какъ можа да отгледашъ тази ненагледна роза?“

Азъ те знамъ, че ти живѣешъ въ единъ сутеренъ на една многоетажна кжца, откъдето свѣтлината едва си пробива пжтъ и то за твърде кжсо време?

— Да, отговорило момиченцето — така е. Но азъ дебиѣхъ слънчевитѣ лжчи. Когато тѣ стигаха въ нашия дворъ, изваждахъ саксията съ цвѣтето, за да се нагрѣе то съ свѣлитѣ лжчи.

Успоредно съ движението на слънцето, движехъ и саксията съ цвѣтето, до като слънцето се скриваше и наново се спускаше сѣнката.

Сжщото нѣщо става и съ човѣка.

Свѣтлината на човѣшкия животъ е Христосъ

Ако излагаме розата на душата на свѣтлинитѣ лжчи, които излизатъ отъ Слънцето — Христосъ, тя расте и процвѣтава, подобно на розата отъ саксията, каквѣто и смиренъ и беденъ животъ да води. Отрудения, както и охолния човѣкъ може да има, или да получи дѣлъ отъ тая свѣтлина, която иде отъ Христа. Защото лжчитѣ на слънцето се изливатъ както върху добритѣ, така и върху злитѣ. Значи отъ насъ зависи да израстне такава роза въ душата ни, та да краси човѣка, който я носи и да изпуща своето благоухание, така че всички, които се доближаватъ до нея, да чувствуватъ парфюма ѝ.

За да стане това, трѣбва редовно да излагаме душата си да бжде огрѣна отъ Христовата свѣтлина. Има изкуствени рози отъ хартия, които често пжти сж по-красиви отъ естествениятъ, отъ градинскитѣ, обаче сж мъртви и безъ всѣкакъвъ мирисъ. Има прочути художници, които рисуватъ чудно хубави рози. Съчетанието на цвѣтата те просто поражаваше обаче и тѣ сж мъртви, безъ чаръ и парфюмъ.

Църковно настоятелство с. Бистра—Търговищко

ОБЯВЛЕНИЕ

Църковното настоятелство въ с. Бистра—Търговищко, обявява на населението отъ сжщото село, че на петнадесетия денъ отъ публикуването на настоящето въ в-къ „Хр. Защита“, за втори пжтъ ще се произведе търгъ за отдаване подъ наемъ на четиридесетъ и шестъ декара и два ара църковна нива, раздѣлена на осемъ парцела: първия—10 декара, четвъртия—62 декара, а останалитѣ по 5 декара, въ землището на с. Бистра, въ мѣстността „Каялъка“ за две стопански години, начинаей отъ утвърждаването на търга до 1 августъ 1944 година.

Първоначална цена на декаръ 50 лева за 1 година.

Залогъ за правоучастие въ търга е 5 на сто отъ наддадената сума. Наддаването ще започне въ 10 часа преди обѣдъ въ канцеларията на кметското намѣстничество въ сжщото село.

с. Бистра, 18 ноември 1942 год.

Отъ църковното настоятелство

Колона на лѣкаря

Полезенъ ли е алкохолътъ?

Всички знаятъ, че алкохолътъ е отрова. Обаче при употребѣ на спиртнитѣ напитки мнозина забравятъ, че тѣ съдържатъ отровно вещество и дори често считатъ пиенето полезно и добро дѣло.

Такова непоследователно отношение къмъ алкохолнитѣ пития е изразилъ единъ работникъ въ изпратеното до насъ писмо:

„Щомъ като ракията — пише той — съдържа опасна отрова, защо пжкъ хората предлагатъ да пиятъ на здраве? Защо питието сгрѣва премръзналия? Защо ракията помага на болни? Въ що се състои работата и какъ да разберемъ, че спиртътъ е и полезенъ и вреденъ въ едно и сжщо време?“

Ние на това отговаряме направо: въображаемата полза отъ спиртнитѣ пития е пълна заблуда, при това много разпространена и извънредно опасна. Колко хора сж разрушили своето здраве или сж се впианчили, защото се сгрѣвали отъ ракията, лѣкували се съ ракия и т. н.

Алкохолътъ не възбужда апетита. Чашка ракия действително като че увеличава апетита. Обаче алкохолътъ предизвиква при привична употребѣ — чашка преди обѣдъ, катаръ въ стомахъ. Получава се омагьосанъ кръгъ отъ ракията — катаръ и загубване на апетита — пакъ чашка и друга ракия. Съ течението на времето стомахътъ все по-слабо и по-слабо „реагира“ на ракията и за да се възбуди апетитътъ, става нужда да се увеличи дозата на алкохола. Така малко по малко се развива алкохолизъмътъ. Катарътъ въ стомахъ трѣбва да се лѣкува по указание на лѣкаря, да се спазва диета и въ никакъвъ случай да не се пие.

Алкохолътъ не сгрѣва. Ако се измери температурата на тѣлото на човѣкъ, порядъчно пилъ, то тя ще се окаже по-ниска отъ онази преди да е пилъ; разликата може да се постигне до цѣлъ градусъ. Това е отдавна известно, и въ миналитѣ времена при висока температура давали силно гроздово вино и ракия като срѣдство, което намалява температурата. Кожата почервенява отъ приливъ на кръвъ подъ влияние на изпития алкохолъ, и на човѣка се струва, че се е сгрѣлъ. Между това приливътъ на кръвъ въ кожата отдава своята топлина на околния въздухъ.

Алкохолътъ увеличава отдѣлянето на топлината отъ тѣлото. При тази причина на пиянитѣ дори при неголѣмъ студъ измръзватъ носътъ, прѣститѣ и често замръзватъ. Вижда се, че не съ алкохолъ трѣбва да се сгрѣва помръзналия човѣкъ, а съ горещъ чай или друго горещо безалкохолно питие.

Алкохолътъ не придава сила. Силата и здравето на мускулитѣ и нервната система се поддържатъ съ храна и правилна смѣна на работа и почивка. Настъпването усѣтъ на умора е признакъ на нужда отъ почивка. Алкохолътъ пжкъ не прибавя сила, а напротивъ, я намалява. Съ помощта на силомѣръ (динамометръ) лесно се доказва, че следъ пиене, дори умѣрено, производителността на труда се понижава. Освенъ това, влошава се и качеството на работата.

Алкохолнитѣ пития не помагатъ на болнитѣ, а и на здравитѣ често принасятъ явна вреда, въ много пжкъ случаи подкопаватъ здравето.

Алкохолътъ съкратява продължителността на живота.

Проф. А. Менделсонъ

Печатница А. Пъндъклийс

ВАРНА

ул. Панатюрище №4, тел. 23-15

Хроника

Н. В. П. Митрополитъ г. Йосифъ, Епархийскитѣ ни Архиерей отпжтвва за София, за да вземе участие въ заседанията на полѣмния съставъ на Св. Синодъ.

На 26 октоврий се помина нашия добъръ приятелъ, редакторъ стопанина на в. „Варненски новини“ **Велко Юруковъ**. Покойниятъ е взималъ участие въ Великитѣ събори на енорийскитѣ православни братства, независимо отъ прѣката работа на събора, въ която участвуваше, той не се успокояваше до като не изтрѣгнѣше и резолюция — протестъ, въ защита на поробенитѣ краища — Добруджа, Македония, Тракия и Западнитѣ покрайнини. Резолюциитѣ биваха гласувани по негово желание съ акламации и съ ставане на крака. Той бѣше буенъ, но справеливъ и още отъ младини е вземалъ участие въ революционнитѣ движения за обединението на българския народъ. Основаниятъ отъ него преди 30 години в. „Варненски новини“ ржководи и до последния си часъ. Готовъ винаги да послужи на познати и приятели. Съ неговата смъртъ църквата губи единъ своивѣренъ и преданъ синъ, а бжикзитѣ му скжпъ съпругъ, баща и сродникъ.

Богъ да го приеме въ своитѣ селения, а на близкитѣ да даде сили, за да понесатъ по леко голѣмата скръбъ.

Помина се варненския гражданинъ и нашъ абонатъ **Никола Велчевъ**. Покойниятъ бѣше добъръ и примѣренъ християнинъ. Богъ да го прости.

Излизането на този двоенъ брой закжснѣ поради липса на хартия. Взети сж мѣрки бр. 20 да излѣзе на опредѣленото време.

Въ края на годината сме. Платете се абонамента. Абонатитѣ, които се намиратъ вънъ отъ Варнено-Преславската Епархия могатъ да изпратятъ стойността на годишниятъ си абонаментъ отъ 20 лв. въ гербови марки.

Отъ 1 януарий 1943 год годишния абонаментъ на вестника се увеличава на 30 лв. Това правимъ поради чувствителното посжпване на материалитѣ и работната ржка.

НАША ПОЩА

гр. Добричъ П. М. Т. — Получихме писмото ви и приложената герб. марка отъ 20 лв. ще ви се изпраща на новиятъ адресъ. ул. Генер. Тошевъ 6.

гр. Варна ул. Султанъ Тепе 6. — Ще получатъ всички броеве.

гр. С. Арх. М. — Получихме сумата 30 лв. ще изпращаме и на новопосочения адресъ. Сърдечно ви молимъ да ни сътрудничите.

гр. Ш. Свещ. Т. П. — Очакваме отговоръ на писмото.

А. Б. — Получихме разказа и стихотворението, много ви благодаримъ Нени забравяйте.

гр. Д. Свещ. Хр. Ив. — Получихме дописката. Слава Богу най-после дадохме признакъ на животъ.

гр. Силистра Ив. К. — Молбата ви е оставена безъ последствие.

ISMAIL — România, Foia Dv. Cuvântul Adevărului „adresati-o asa: Za vesnic Hristiaŭsca Zastita“ — Varna — Bulgaria

Четете в-къ „Хрис. защита“